

Sygn. akt V CNP 47/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie ze skargi S. W. i M. W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w O. z dnia 25 września 2014 r., sygn. akt I C (...)

w sprawie z powództwa S. W. i M. W.

przeciwko J. Z.

o wydanie nieruchomości i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2016 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Judykatura wskazuje, że wszystkie wymogi skargi wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. muszą być spełnione, aby pismo strony można było uznać za skargę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., III CNP 78/07, nie publ.). Brak któregośkolwiek z elementów konstrukcyjnych skargi jest brakiem istotnym, nieusuwalnym w postępowaniu naprawczym i powoduje jej odrzucenie a limine (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 26/05, nie publ.).

Przedstawiona skarga przedmiotowym wymogom nie odpowiada, a jej wady mają charakter nieusuwalny. Skarga nie spełnia bowiem wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c.

Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem wyroku niezgodnego z prawem (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 141; z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ.; z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Wymaganie to obliuguje skarżącego do złożenia oświadczenia, że szkoda wystąpiła, jak również do wskazania jej rodzaju i rozmiaru, a ponadto do

powołania lub przedstawienia dowodów lub innych środków uwiarygodniających jego twierdzenie. Przesłanka uprawdopodobnienia szkody, uregulowana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., zostaje spełniona, jeżeli skarżący powoła w skardze nie tylko wszystkie znane mu fakty, które wskazują na związek między zaskarżonym wyrokiem a doznanymi wskutek jego wydania stratami lub utraconymi korzyściami, ale ponadto powoła dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, nie publ. i z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biuletyn Sądu Najwyższego 2006, nr 6, s. 8).

Tak rozumianego obowiązku skarżący nie spełnili. Wskazali jedynie, że ponieśli szkodę, która polega na „utracie korzyści, które uzyskaliby, gdyby Sąd uwzględnił powództwo w kierunku żądanym”. Ponadto ich zdaniem szkoda polega również na tym, że zaciągali kredyty i pożyczki, w celu pokrycia kosztów sądowych. Dodali, że została im również wyrządzona „krzywda niematerialna”. Skarżący poza powyżej wskazanymi stwierdzeniami nie przedstawili szerszej argumentacji na okoliczność poniesienia szkody.

Z argumentacją skarżących nie można się zgodzić, gdyż powołanie się na treść orzeczenia nie jest równoznaczna z udowodnieniem powstania szkody. Skarżący nie mogą odwoływać się do szkody hipotetycznej, a nawet obiektywnie pewnej, ale takiej, która jeszcze nie wystąpiła, ponieważ skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie jest środkiem zapobiegającym szkodom mogącym powstać wskutek wydania wyroku

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. Wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 140). Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną, ale także o skargę o wznowienie

postępowania oraz o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności. Skarżący analizy takiej nie przedstawili.

Ponadto skarżący opierając skargę na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c. nie wykazali „wyjątkowego wypadku”, że doszło do naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. „Wyjątkowy wypadek” w rozumieniu tego przepisu zachodzi wówczas, gdy strona z przyczyn niezawinionych i usprawiedliwiających jej zaniechanie nie mogła skorzystać ze zwykłych środków prawnych zaskarżenia orzeczenia sądu pierwszej instancji. Stosownie do art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący powinien wykazać w skardze, że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, jakie - ich zdaniem - konkretne zasady, wolności lub prawa zostały naruszone oraz wyjaśnić, na czym naruszenie to polegało (por. m. in. Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2007 r. IV CNP 56/07, nie publ.). Obowiązku tego skarżący również nie spełnili.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że skarga nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 424⁵ k.p.c. i orzekł jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).